

(72. Non importune hic quæri potest, num jus colligendi eleemosynas per sacculum sonantem spectet ad actus Parochiales, ut Ecclesia Parochialis hoc jus tantum sibi ascribere, et alias Ecclesias non Parochiales ab usu ejusdem excludere vigore juris banarii recte possit?

(73. Argumenta opinionis tum affirmantis, tum negantis referunt Vildovogel de Oblat. quæ sunt in Eccles. per saccul. sonant. et Bohem. in Jur. paroch. sect. 4. cap. 1. § 31. sed ambo negantem amplectuntur opinionem. (74. « Ex his (ait Bohemer. loc. cit. § 32.) in utramque partem adductis rationibus patet, rationem decidendi unice in eo positam esse, quidnam proprie dicatur actus parochialis. Hoc vero non rectius dijudicari potest, quam si in subsidium sumamus attributa Parochiarum, et exinde actus dijudicemus. Hinc breviter hanc Regulam constituo. Omnis actus, qui Ecclesiæ parochiali qua tali competit ex jure perfecto cum jure prohibendi, excludendi, et cogendi, ille po-

EMPHYTEUSIS.

Vide verb. CONTRACTUS EMPHYTEUSIS, tom. II.

EMPTIO ET VENDITIO

Vide verb. CONTRACTUS EMPTIONIS ET VENDITIONIS, t. II.

EPISCOPATUS.

SUMMARIUM.

1. Episcopatus probabilis est Ordo Sacramentalis realiter distinctus ab Ordine Presbyterali. — 2. Hæc nostra sententia deducitur ex pluribus Sacris Canonibus. Primo ex cap. Requisivit 1. de Ordinatis ab Episcopo, qui renunciavit Episcopatu. — 3. Secundo ex cap. Episcopus non ordinatur 7. cum aliis sequentibus dist. 23. — 4. Tertio ex cap. Clericus 1. dist. 21. cap. Perlectis 1. dist. 25. cap. Omnium Sacerdotum 1. dist. 31. cap. Quia Sanctitas 16. dist. 50, etc. — 5. Colligitur etiam ex Concilio Tridentino sess. 23. cap. 4. et Can. 6. ejusdem Sessionis, etc. — 6. Probabilis est, materiam Episcopatus ad-

(1. Episcopatus probabilis est Ordo Sacramentalis realiter distinctus ab Ordine Presbyterali. Sic Hostiensis in cap. Cum contingat n. 6. de Ætat. et qualitat. quem ibi sequuntur Joann. Andr. Butr. Card. Ancharan. Abbas, et ceteri omnes Canonistæ; Glossa in Proemin. sexti Decret. verb. Episcopus, Glossa unice. in cap. Sollicitudo, et ibi etiam Præposit. num. 4. dist. 12. Glossa in Clementin. In plerisque, verb. Aliquid. de Election. Abbas in cap. Aqua, de consecration. Eccl. vel Altar. Butr. in cap. unice. de Cleric. per saltum promot. Præposit. in cap. Cler. 9. dist. 21. Fagn. in cap. Requisivit 1. de Ordinatis ab Episcopo, qui renunciavit Episcopatu, et ibi Canonistæ communiter, teste Card. ibid. num. 1. Barbosa de Offic.

(1) Quos inter Navarrus in Manuali cap. 23. n. 16. Bellarminus de Sacram. ordin. c. 5. Estius in 4. dist. 24. § 28. Sylvius in 3. p. d. Th. q. 40. art. 5. concl. 2. Isambertus de Sac. ord. disp. 4. art. 3.

test dici parochialis. Hanc Regulam uno ore confirmant Canonistæ, etc. Hoc posito fundamento, quilibet facile judicabit, rationes eorum qui negant jus colligendi eleemosynas esse actum parochialem, fortiores esse, ut secundum has merito pronunciandum sit. »

(75. De eo etiam non inutilis est disputatio, an qui quotannis certam eleemosynam erogare consuevit, compelli possit, ut et in futurum eam præstet. (76. Negant communiter Covarr. in c. Possessor. p. 2. § 4. num. 6. de Regul. Jur. Besold. consil. 118. num. 78. part. 3. Strykius Jurid. dissert. tom. 2. disput. 6. cap. 4. num. 15.

(77. Limitat vero Menoch. de Arbit. cas. 160. num. 17. in fin. ut non procedat favore piæ causæ, sed quod hic potius ex voluntaria etiam solutione necessitas in futurum inducatur, dissentiente tamen Strykio ubi supra, qui: « quum nulla (ait) obligatio in specie sic dicta hic præcedat, non imponenda videtur necessitas etiam ad favorem piæ causæ. »

Vide tamen quæ dicemus in addition. ad verb. Oblationes.

æquatam esse manuum impositionem: Formam vero hæc verba: Accipe Spiritum Sanctum. Et ostenditur prima pars. — 7. Ostenditur secunda pars. — 8. Episcopatus secundum aliquos fuit institutus quando cap. 21. Joannis Christus dixit Petro: Pasce oves meas. Alii autem probabiliter dicunt institutum fuisse cum Sacerdotio. — 9. Episcopatus probabilis conferri non potest eodem die cum Presbyteratu. — 10. Ordo Episcopatus debet conferri die Dominico. — 11. Episcopatus cum Cardinalatus officio compatibilis. — 12. Episcopatus titulares Ecclesiarum in partibus Infidelium laudabiliter conferuntur. — 13. Episcopatus non extinguitur per extinctionem Capituli. — 14. Episcopi jure divino Presbyteris præstant.

et potest. Episcop. part. 2. allegat. 1. num. 18. ubi pro hac sententia citat plusquam 18. etiam ex Theologis, quos sequuntur alii moderniores cum La Croix lib. 6. part. 2. num. 2209. Henno tom. 2. tract. 7. de Sacramento Ordinis quæst. 3. concl. 1. Aversa quæst. 2. sect. 7. Ilung num. 18. alique plures contra torrentem aliorum Theologorum (1). Et ratio est, quia Episcopatus, ut a Presbyteratu distinctus, habet omnia requisita ad verum Ordinem, verumque Sacramentum novæ legis; est enim cæremonia sensibilis, cum Episcopatus physice constet ex impositione manuum, et verbis, quibus utitur Minister, dum Sacerdotem consecrat in Episcopum. Et talis cæremonia fuit instituta a Christo, cum hujus non legatur in

Tournely de Majorib. et sacris ordinib. art. 1: immo Petrus Soto hanc sententiam certa fide tenendam affirmat lect. 4. de Sac. ord. (EDIT. BARBIELL.)

Ecclesia initium, semper enim, et ubique gentium servata fuit in Episcoporum consecratione manuum impositio etiam ab ipsismet Apostolis, ut patet ex utraque Epistola mox citanda D. Pauli Apostoli ad Timotheum; quod signum est a Christo aescendere. Et per talem sensibilem cæremoniam confertur gratia sanctificans, ut expresse asserit Apostolus in prima Epistola ad Timoth. cap. 4. ibi: Noli negligere gratiam, quæ in te est, quæ data est tibi cum impositione manuum Presbyteri; et Epist. 2. ad eundem c. 1. ibi: Admoneo te, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearum; quem duplicem locum Chrysostomus, Theophylactus, et passim alii Patres intelligunt de manuum impositione, quam Paulus adhibuit, cum Timotheum ordinavit Episcopum; et Tridentina Synodus session. 23. cap. 3. iisdem Pauli verbis utitur, ut probet ordinationem esse Sacramentum; adeoque cum ea verba Paulus de Episcopali Ordinatione intellexerit; manifeste probant ipsum Episcopatum esse vere, ac proprie novæ legis Sacramentum distinctum a Presbyteratu. Tum quia per Episcopatum, ut Episcopatum, confertur specialis potestas spiritualis, nempe confirmandi, conficiendi Chrisma, ordinandi Sacerdotes, Diaconos, etc., quæ potestas non confertur per Presbyteratum; unde cum talis potestas valide conficiendi dicta Sacramenta neque per Summum Pontificem possit ab Episcopis auferri, ex quo Episcopalis Ordinatio tamquam characteristicam sit irrepetibilis, et indelebilis, stat evidenter quod non sit potestas solius jurisdictionis, sed potestas Ordinis.

(2. Hæc nostra sententia deducitur ex pluribus sacris Canon. Primo ex c. Req. 1. de Ordinatis ab Episcopo, qui renunciavit Episcopatu, ubi declaratur, quod ordinati scienter ad S. Ord. ab Episcopo, qui renunciavit loco, et dignitati, ordinem accipiunt, licet officii executionem non habeant, quod non esset nisi Episcopus indelebilem characterem haberet impressum, ut clare sensit Glossa communiter recepta in cit. cap. Requisivit, verb. Execution. (3. Secundo, in Concilio Carthaginensi IV. ubi præscribitur ritus observandus in singulis Ordinibus conferendis, et incipitur ab Ordinatione Episcopi, ut patet in cap. Episcopus cum ordinatur 7. in cap. Presbyter cum ordinatur 8. cap. Diaconus cum ordinatur 11. c. Subdiaconus cum ordinatur 13. cap. Acolythus cum ordinatur 16. cap. Exorcista cum ordinatur 17. cap. Lector cum ordinatur 18. cap. Ostiarius cum ordinatur 19. dist. 23. Qui Canones sicut intelliguntur de Ordinatione Presbyteri, Diaconi, et aliorum, prout sunt Sacramentum, eodem modo intelligendi sunt de Ordinatione Episcopi, cum per eademmet verba loquantur de Presbytero cum ordinatur, ac de Episcopo cum ordinatur. (4. Et eo magis, quia si egissent de Ordinibus, prout sunt Officia, et gradus Ecclesiastici, eodem modo debuissent præscribere ritum observandum in ordinatione Abbatis, Archiepi-

scopi, Primatis, et Patriarchæ, ut recte notat ad literam Fagnan. loc. cit. num. 43. Tertio, ex cap. Cleros 1. dist. 21. c. Perlectis 1. dist. 25. c. Omnium Sacerdotum 1. dist. 31. c. Quia Sanctitas 16. dist. 50. c. Illud 1. dist. 77. c. Diaconus 13. dist. 93. c. Veritatis h. de Dolo et Contumac. cap. Quorundam 1. de Testamentis, cap. Aqua 9. de Consecrat. Eccles., qui omnes Canones cum aliis recte expenduntur pro nostra sententia a Fagnano loc. cit. a num. 34 ad 49 inclusive.

(5. Colligitur etiam hæc nostra sententia ex Conc. Trident. sess. 23, c. 4, adeo ut oppositum tenere, ut recte dicit Reiffenstuel lib. 1. Decretal. tit. 11, n. 26, sit periculosum, siquidem Concilium Trident. ibi Episcopatum expresse inter Ordines innumera, dum ait: « Docet insuper Sacrosancta Synodus in ordinatione Episcoporum, Sacerdotum, et cæterorum Ordinum, » etc.; quæ verba satis clare innuunt Ordinem Episcopalem non solum esse distinctum ab Ordine Sacerdotali, sed etiam esse Sacramentum, sicuti est Presbyteratus, et cæteri Ordines, ponderando illam dictionem Cæterorum, quæ ex propria significatione est implicativa similitudinis. Glossa in cap. Deinde 3, dist. 26, et ibi Geminian., et Præposit. Glossa in c. Et si illa 23, caus. 1, q. 7, verb. Scienda sunt. Præsertim vero, quia in Canone 6, ejusdem sess. Sancta Synodus definiit Sacram Ordinationem vere, et proprie esse Sacramentum a Christo Domino institutum; et pro sacra ordinatione intelligenda est ordinatio illa, de qua prius mentionem fecerat in d. cap. 4. videlicet Episcoporum, Sacerdotum, et cæterorum Ordinum. Sic egregie Fagnan. loc. cit. n. 47 et 48, qui a num. 68 ad 71 inclusive varia adducens, et Trident. latius expendens concludit, constare ex Divina institutione, seu Jure Divino Ordinem Episcopalem esse prorsus distinctum ab Ordine Presbyterali, adeoque dicendum esse, quod non tantum partialiter, sed etiam integre distinguantur tamquam duo integri Ordines Sacramentales.

(6. Probabilis est materiam Episcopatus adæquatam esse manuum impositionem, Formam vero hæc verba, Accipe Spiritum Sanctum. Prima pars conclusionis patet ex continua praxi Ecclesiæ, tum latinæ, tum græcæ semper, et ubique adhibendi manuum impositionem in conferendo Episcopatu, ut fecit Apostolus ordinando Episcopum Timotheum, et alios ex citatis suis Epistolis prima, et secunda ad Timotheum, et non semper, et ubique adhibendi traditionem annuli, et baculi Pastoralis, impositionem libri Evangeliorum super caput Ordinandi, et unctionem ipsius, uti fit nunc apud Latinos; Annulus enim, et baculus Pastoralis, non traditur apud Græcos; immo nec tradebatur apud Latinos sæculo IV, quia Concilium IV Carthaginense exponens ritum hujus ordinationis in c. Episcopus cum ordinatur 7, dist. 23, nullam de illis mentionem facit. Sic impositio libri Evangeliorum licet observata fuerit in Ecclesia Africana sæculo quarto, cum illam referat dictum

Conc. Carthaginense IV. l. c. primo tamen, secundo, et tertio Sæculo nondum adhibebatur, nullum enim est monumentum, quo id possit probari (1); Immo Alcuinus in lib. *de Divinis Offic.* scripto de anno 760, asserit cæremoniam illam non fuisse adhibitam ab Ecclesia Romana, sicuti nec fuit adhibita a Germanis initio sæculi IX, ut scribit Amalarius l. 2, *de Officiis ecclesiasticis* cap. 14 (2). Sic etiam unctio Episcopi, licet sit antiquissima, utpote recensita a S. Leone serm. 8, *de Passione Domini*, et a S. Gregorio Magno in cap. decimo primi libri *Regum*; non fuit tamen semper, et ubique in usu, utpote non memorata a suprascripto Concil. Carthaginensi IV, in cit. c. *Episcopus cum ordinatur* 7, dist. 23, nec a Conciliis Hispanicis celebratis ante septimum Sæculum, nec illam adhibent Græci. Practice tamen non est tenendum materiam Episcopatus esse solam manuum impositionem; Fagnan. loc. cit. num. 57. La Croix loc. cit. n. 2148, et alii. (7. Secunda pars conclusionis deducitur ex majori congruentia, quia nihil convenientius assignari potest pro forma Episcopatus, quam verba ipsa prolata tempore applicationis materiæ; tempore autem applicationis materiæ proferuntur *Accipe Spiritum Sanctum*, et non alia; Fagnan. loc. cit. n. 59, unde credibile est D. Paulum ordinando Timotheum, illa verba adhibuisse, cum Concil. Trident. sess. 23, can. 4, sic dicat: « Per Sacram Ordinationem dari Spiritum Sanctum, ac proinde Episcopum non frustra dicere: *Accipe Spiritum Sanctum*, » et hoc præsertim colligat ex verbis Apostoli adhibitis in ordinatione Timothei in Episcopum.

(8. Episcopatus secundum aliquos fuit institutus quando, Joan. cap. 21, vers. 18, Christus dixit Petro: *Pasce oves meas*: fuit enim Petrus primus Episcopus a Domino institutus, et quidem Episcopus universalis Ecclesiæ per dicta verba: *Pasce oves meas*, ut scribit Fagnan. loc. cit. num. 85, adducens cap. *Considerandum* 53, et cap. *Fidelior* 54, dist. 50, cap. *Significasti* 4, *de Election.* et Glossam in cap. *In novo testamento* 2, dist. 21. Aversa tamen quæst. 2, sect. 10, probabiliter dicit institutum fuisse cum Sacerdotio. Vide La Croix loc. cit. num. 2207. (9. Episcopatus probabiliter conferri non potest eodem die cum presbyteratu. Campanil. in divers. juris Canon. rub. 6, cap. 4, num. 5. Innocent., S. Antonin., Suarez, Barbosa, Aversa quos citat, et sequitur La Croix loc. cit. num. 2296, dicens, quod cum tam novus

(1) Quod ad alia spectat, Auctori nostro plurimi assentiantur cum ex Canonistis, tum ex Theologis: sed quod ad impositionem pertinet codicis Evangelii super caput ordinandi, bene multi cum Tournello repugnant. Dixi quod ad impositionem codicis Evangelii super caput ordinandi. Neque enim hæc confundenda est cum traditione ejusdem Codicis clausi, quam apud Latinos consecrator accepto illo de scapulis consecrati, et adjuvantibus Episcopis assistentibus facit consecrator. « Est quippe traditio hæc, ut ait Morinus Exercit. 2. c. 2. num. 5, res nupera quam nulli rituales ante quingentos annos scripti,

Sacerdos, quam novus Episcopus debeat celebrare cum Ordinante, saltem ex hoc capite fieri non posse; sed nostra vera ratio desumitur ex Conc. Trid. prohibente conferri eidem duos sacros Ordines eodem die. Cum enim dixerimus, probabiliter Episcopatum esse Ordinem Sacramentalem realiter distinctum ab Ordine Presbyterali, consequenter tenemur dicere, probabiliter non posse conferri eodem die cum Presbyteratu, cum Concilium Tridentinum sess. 23, cap. 13, expresse prohibeat conferri eidem duos Sacros Ordines eodem die, ibi: « Duo Sacri Ordines non eodem die etiam Regularibus conferantur, privilegiis, ac indultis quibusvis concessis non obstantibus quibuscumque. » (10. Ordo Episcopatus debet conferri die Dominica; c. *Qui in aliquo* 5, dist. 51, ibi: « Die Dominico consecrabitur, » et concordat c. *Ordinat.* 1, et c. *Quod die Dominico* 5, dist. 75.

(11. Episcopatus cum Cardinalatus officio incompatibilis olim censebatur, nec alii Episcopi inter Cardinales erant, præter septem prius, postea vero sex suburbicarii. Dein tamen usus invaluit, ut etiam Card. Cathedralibus Ecclesiis præficerentur; idque approbatum fuit a Conc. Tridentino, dummodo ipsi Cardinales apud suas Ecclesias residerent. Benedictus XIV, tom. 2. Constitution. 36, incip. *Cum a Nobis*.

(12. Episcopatus Titulares Ecclesiarum in partibus infidelium recte conferuntur, dummodo hujusmodi Episcoporum opera aliquam Ecclesiæ utilitatem afferat. Idem ibid. Episcopatus Titulares posse conferri Cardinalibus fuse probat idem Pontifex ib. adducens ad id jura, congruentias, et exempla.

(13. Episcopatus non extinguitur per extinctionem Capituli. Idem tom. 2. Const. 35, incip. *Notum tibi*.

ADDITIONES CASINENSES.

(14. Sæculo Ecclesiæ quarto Aerius « dogma furiosum, » ut illud vocat Epiphanius, in Ecclesiam invexit, hisce verbis scribens: « Quanam in re presbyteros episcopus antecellit? Nullum inter utrumque discrimen est. Est enim amborum onus, ordo, par et idem honor, ac dignitas. » Hanc Aerii hæresim renoverunt Wicleffita, Waldenses ac Presbyteriani. Cum vero Episcoporum præstantia super presbyteros vel circa Ordinis vel circa jurisdictionis potestate considerari debet, hinc de Ordinis potestate prius agemus, deinde vero de jurisdictionis potestate.

nulli auctores ante idem tempus commemorant. » At impositio Codicis antiquo nititur, et conformi utriusque Ecclesiæ Græcæ, et Latine usui, atque consensui. (EDIT. BARBIELL.)

(2) « Alcuino, et Amalario, inquit idem Morinus Exercit. 2. c. 1. num. 6, contradicunt plures Rituales, quorum unus annis circiter centum Alcuino est antiquior, alii cævi. » Immo ipse Amalarius, licet ejusmodi impositionem non probet, mysticam tamen illius interpretationem non omittit. Vide etiam Menardum ad librum *Sacramentorum* San. Gregorii p. 304. (EDIT. BARBIELL.)

Tridentini Patres sess. XXIII, can. VII, definiunt: « Si quis dixerit, episcopos... non habere potestatem... ordinandi; vel eam, quam habent, illis cum presbyteris esse communem, anathema sit. » Ex qua quidem definitione duo colligimus; quorum alterum est episcopos habere potestatem ordinandi, alterum vero est, illam, quam habent potestatem, cum presbyteris non esse communem. Præstant ergo Episcopi Ordinis potestate presbyteros. Canon vero Tridentini Scriptura Sacra, traditione, perpetuaque Ecclesiæ praxi innititur: sane ex Scriptura, traditione et Ecclesiæ ritualibus patet nunquam a presbytero aut episcopos, presbyteros, aut diaconos fuisse initiatos.

EPISCOPUS.

SUMMARIUM.

ARTICULUS I. — *Episcopus quoad ejus nomen, originem et dignitatem.*

1. Nomen Episcopi est nomen græcum idem importans ac latine speculator, vel superintendens. — 2. Episcopus vocatur *Summus Sacerdos* ratione Ordinis ad differentiam simplicium Sacerdotum. — 3. Episcopus dicitur *Præsul*, quia in Concilia præsidet. — 4. Dicitur *Antistes*, quia ante alios stans præminet populo. — 5. Dicitur *Pontifex* a posse, et facere. — 6. Dicitur *Legatus Christi*, quia tanquam Christi Legatus destinatur ad regendas animas. — 7. Vocatur *Pastor* ab Officio, quod habet pascendi oves sibi commissas verbi Dei prædicatione, et Sacramentorum administratione. — 8. Vocatur *Præco*, quia annuntiat populo scelera eorum. — 9. Vocatur *Medicus*, ut sciat attemperare vinum oleo in curandis vulneribus. — 10. Appellatur *Lucerna* super candelabrum posita, ut omnibus luceat probitatis, et doctrinæ radiis. — 11. Appellatur *Sal terræ*, ut condiat aliorum mores sapientissimis institutis, ac præceptis. — 12. Appellatur *Angelus*, quia mittitur ut nuntius prædicaturus verbum Dei. — 13. Vocatur *Sacertissimus*, quia talis debet esse, ut alios ad sanctitatem alliciat. — 14. Hinc communiter tenetur, quod Status Episcopalis perfectior sit, quam status Religionis, et Episcopus debet esse sanctior Religioso. — 15. Ordo Episcopalis, quamvis quoad rem sit unus solus, tamen quoad nomen, et gradum est quadripartitus in Patriarchis, Metropolitanis, Archiepiscopis, et Episcopis. — 16. Patriarcha est nomen græcum idem importans ac latine Summus, seu Princeps Patrum. — 17. Patriarchæ præcipui, et veri in principio fuerunt tantum quatuor. — 18. Præter dictos quatuor primarios reperiuntur etiam alii Patriarchæ non ita Principales. — 19. Patriarchæ, et Primates, late sumpto vocabulo idem sunt, licet differant nomine. — 20. Strictè tamen loquendo Primates non idem habent Officium, eamque auctoritatem, quam habent Patriarchæ. — 21. Unde Primates rigore loquendo dicuntur nonnulli Metropolitanus, qui primarias tenent Civitates, et majores regunt Metropoles. — 22. Enumerantur varii similes Primates. — 23. Metropolitanus sic dicitur a *Mitros*, quod idem sonat quod *Mater*, et *Polis*, quod idem sonat quod *Civitas*, est ille, qui residet, et Episcopatum gerit in Metropoli, seu Civitate præcipua, quæ est veluti Mater, seu Matrix aliarum Ecclesiarum, seu Civitatum totius Provinciæ. — 24. Archiepiscopus sic dicitur tanquam Primus, seu Princeps omnium Episcoporum. — 25. Archiepiscopus sic captus idem est ac Metropolitanus. — 26. Non tamen omnis Archiepiscopus est semper Metropolitanus, sicuti omnis Metropolitanus est semper Archiepiscopus. — 27. Episcopus est nomen græcum idem importans ac latine speculator, vel superintendens. — 28. Sub

Quod vero spectat ad episcoporum inter presbyteros præstantiam quæ consistit in jurisdictionis potestate, res quoque de fide est, ut patet ex Tridentina Synodo sess. XXIII, Can. VII, his verbis definiens: « Si quis dixerit episcopos non esse presbyteris superiores... anathema sit. » Licet vero Tridentini Patres hanc præstantiam *jure divino* expresse definire noluerunt, quemadmodum nos docet Pallavicinus *Storia del Concilio di Trento* lib. 18, cap. 14, attamen penes omnes Catholicos certum atque ratum est, Episcopos presbyteris *jure etiam divino* præstare.

nomine Episcopi Ecclesia semper eos intellexit, qui sunt Presbyteris superiores. — 29. Episcopi successerunt in locum Apostolorum, et Presbyteri in locum Discipulorum. — 30. Quamvis in primitiva Ecclesia Episcopi, et Presbyteri non distinguerentur quoad nomen; tamen quoad rem semper fuit distinctio inter ipsos, etiam tempore Apostolorum in primo exordio Ecclesiæ. — 31. Episcopus superiores esse Presbyteris expresse declarat Concilium Tridentinum, et subjicit anathemati contrarium sustententes. — 32. Episcopus appellatur *Ordinarius*, quia ordinariam in sua Diocesi habet jurisdictionem. — 33. Appellatur *Diocesanus* respectu, et ratione suæ Diocesis. — 34. Ecclesia Episcopalis dicitur Cathedralis, quia ibi Cathedra Episcopalis, et sedes sita est. — 35. Dicitur *Suffraganeus* respectu Metropolitanus, cui subditur, et suffragatur in Officio Episcopali. — 36. Chorepiscopi non erant Episcopi, nec eorum Ecclesiæ erant Cathedrales. — 37. Chorepiscopi præficerentur solum Villis, et Oppidis; Episcopi autem in Villis, Pagis, seu locis inferioribus collocati numquam fuerunt. — 38. Chorepiscopi erant Vicarii Episcoporum, et in Oppidis, et Villulis gerebant curam animarum vice ipsorum eodem fere modo, quo nunc Parochi. — 39. Conferrebant Ordines minores. — 40. Aliqui eorum consecrabantur, et creabantur Episcopi, et isti non solum Ordines Minores, sed et Majores conferrebant, et alia munia Episcopalia obibant, non ex vi Chorepiscopatus, sed virtute Ordinis Episcopalis, ad quem erant promoti, et consecrati, et sic vice ipsorum ministrabant, sicuti faciunt hodie Episcopi Titulares seu Coadjutores. — 41. Chorepiscopi fuerunt aboliti, et ablati ab Ecclesia Dei ob illorum insolentiam, et ambitionem, qua Episcoporum officia sibi temere usurpabant, et ne tertius Ordo in Ecclesia poneretur. — 42. Quamvis Apostolos omnes a Christo Domino fuisse ordinatos Episcopos sit valde controversum: tamen communior opinio tenet, Sanctum Petrum solum fuisse immediate a Christo Domino Episcopum consecratum. — 43. Sanctus Petrus alios Apostolos in Episcopos consecravit, ex quibus primi fuerunt filii Zebedæi, Jacobus scilicet, et Joannes, quorum interventu facta fuit consecratio Jacobi Alphaei in Episcopum Hierosolymitanum. — 44. Alios item Apostolos tempore discessionis ad prædicandum Evangelium Episcopos ordinavit. — 45. Episcopi antiquiores sunt Cathedralibus. — 46. Episcopi positi sunt in Civitatibus loco Flaminum et Archiflaminum ad tollendum veterum Idolorum Cultum. — 47. Flamines antiquitus erant Sacerdotes, et ab illo Deo, cui Sacrificia faciebant, nomen accipiebant. — 48. Dicti sunt Flamines a filo lineo, quo caput tegebant, unde Flamines, quasi Filamines vocabantur. — 49. Sicut Flamines erant in magna veneratione, primumque locum post Regem sacrificium in Conviviis tenebant, sic Episcopi præ cæte-